

ВЛАДИМИР ПОЛЯНОВ

ПО-СИЛЕН ОТ СМЪРТТА

chitanka.info

Смъртта чете във вестник:

Днес известният милионер С. З. дава голям обяд на близки приятели и роднини по случай рождения ден на дъщеря си.

Някога милионерът беше беден прекупвач на стари вещи и тежеше четиридесет и три килограма. Никой не знаеше, че дъщеря му има рожден ден.

Днес той е милионер от сто и четиридесет килограма и всички приятели и роднини очакваха щастливия ден. За да не ги излъже паметта им, те го бяха отбелязали с червен молив на календара.

Между някога и днес стоеше войната, на която С. З. не ходи поради своите килограми, но успя да използва, за да спечели още сто килограма в тежина извън милионите.

Смъртта реши да се забавлява. Тя не влизаше между поканените „близки приятели и роднини“. Тук се криеше и забавата: да отиде на големия обяд непоканена.

Захвърли вестника и започна да се облича. Книжният фрак не беше изхабен от последната визита, както и мукавените половинки. Смъртта искаше да бъде изящна. Облече се, после направи фризура.

Десет минути след часа на обяда тя излезе.

* * *

Обядът беше започнал десет минути преди определения час. Милионерът не държеше за времето. Важното беше апетитът.

В обедната зала бяха заети четиридесет стола със същото число сервизи пред тях. В средата седеше домакинът — на едно кресло, което заемаше място за три обикновени стола. Очите на дебелия стопанин поглъщаха лакомо всичко по масата, устата му непрекъснато работеше.

Отляво до него седеше дъщеря му, отдясно млад господин, който напразно се опитваше през чудовището от сто и четиридесет

килограма да види лицето на дамата.

Около тях дъвчеха останалите тридесет и седем гости.

За смъртта нямаше място.

Когато тя влезе, сервираха печено. Рибата беше минала отдавна. На масата бе останало непокътнато само едно парче.

Никой не го поглеждаше. Никой не хвърли поглед и към новия гост.

Всички вземаха и ядяха печеното. Милионерът дъвчеше и говореше.

— Аз сам го убих.

Дигаше плешка месо и сочеше кого убил. Коремът му се клатеше, а между дебелиите бръчки по лицето и около устата се разливаше удоволствие. Никой не му вярваше.

— Завчера ходихме на лов — обясняваше той и гризеше плешката.

От очите му течаха сълзи.

Дъщерята седеше до него, права като дъска. Движеше ръце лениво и облизваше бавно празната вилица, защото не умееше да отреже късче, а знаеше, че е неприлично да гризе. Тя не се извърщаше към младия господин отдясно на бащата — той много ѝ харесваше.

Смъртта пристъпи до милионера, спря отзаде му и галантно попита:

— Защо не си хапнете от рибата?

Дебелакът се извърна с пълна уста:

— Ядох вече.

И понеже не забеляза никого, взе друга плешка печено.

Някога С. З. не ходеше на лов за дивеч. Цял ден обикаляше улиците на града и с висок, пресипнал глас известяваше, че купува стари дрехи. До вечерта той спечелваше четири чифта кренвирши и с отмалели от викане и глад уста изяждаше двата чифта, като лакомо поглеждаше към останалите, които бавно изчезваха в устата на дъщеря му.

Те ядяха, докато от масата изчезваше и последната трохичка.

През войната купувачът на стари вещи промени търговията си. Отначало с крадени работи от неприятелските страни, после с плячка от складовете на собственото си отечество. Когато те се изпразниха, сърцето на стария търговец се опечали. Реши да поправи нещастieto и

започна доставки за същите складове. Сега той изглеждаше и почестен, а за чудо стана и по-богат. Така се оправда мъдрата дума, че честността е пари.

От едно само не се отказа старият търговец: да изяжда и последната трохичка от масата за ядене.

Парчето риба оставаше непокътнато. Всички ядяха печеното.

Смъртта се наведе втори път до ухото на милионера.

— Защо не си вземаш от рибицата?

И се подсмиваше. Притваряше очи и се подсмиваше.

Милионерът се огледа с пълна уста.

Дъщерята напразно се мъчеше да яде. Господинът отдясно ядеше очите ѝ. Наоколо мълчаливо дъвчеха. А масата стоеше все пълна. Милионерът цъкна:

— Рибата ще остане!

Смъртта се забавляваше.

— Защо не си хапнеш?

Завираше се до ухото му. Той се колебаеше. Дигна чаша:

— Наздраве!

Гостите посегнаха към виното.

— Пък хапнете си от рибата! — покани той.

Всички изпиха само виното.

— Ще остане! — пошепна Смъртта до него и се засмя с глас.

— Кой е? — обърна се той.

Нямаше никой. Обърса уста, посегна с вилицата и набоде парчето риба.

— Татко! — с укор прошепна дъщеря му. — След печеното!

Смъртта се намести между нея и него, потупа го по корема. Той се засмя и лапна цялото парче.

Веднага се задави. Огромното му лице почервения и се изду.

— Татко! — извика дъщерята.

— Какво ви стана? — обади се господинът отдясно.

Милионерът размахваше ръце и хъркаше. Лицето му посиня. Напразно огромното тяло се тресеше да поеме въздух.

— Изцапахте си дрехите, да ви дам моя фрак? — предложи Смъртта.

— Татко! — въздишаше дъщерята и гледаше изплашена.

Всички скочиха. Заговориха.

— Много яде!

— Задави се!

— Боже! — изписка една дама.

Прислужници влязоха със сладкото. Някой им махна с ръка да се върнат. Домакинът умираше, сладкото можеше да се изяде и по-късно. Но милионерът извърна поглед към съблазнителните подноси, премрежи очи, изкашля се и изведнъж се усмихна.

— Премина! — каза той и протегна ръце към прислужниците.

Смъртта се отдръпна, оправи дрехата си и ловко се промъкна до вратата. Тук тя извърна очи за последен път към залата.

Знаеше, че дебелакът е лаком и с дебело гърло, но не очакваше такъв край.

Тя беше победена. Отиде си посрамена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.